רבי ירמיה בר אבא ורב יהודה כר"ל ס"ל · דלכותיה פסקינן כרבים המולן (יבמות דף נו:) : **רבי** למד שמולל זו לימו דומה למכתנו · כדמוכיח משום תקנת חוטא משמע דלו לתקנת חוטא מודה שמולל דאין הכעל מוליא מיד הלקוחות דקנין פירות לאו כקנין הגוף דמי ות"ס והילך מלא ידיו וכגלו דס"ל לעיל פ"ק (דף ט.) האחין שחלקו לקוחות הן וס"ל הכא דלאו כקנין הגוף דמי ת"ק לא משכחת דמייתי ביכורים אלא חד בר חד עד יהושע בן נון כדקאמר בסוף הסולח (גיטין דף מח. ושם*) וכן קשה לרבא דפסק כר"ל בכרים המולן (יבמות דף נו. ושם) דקנין פירות לאו כקנין הגוף דמי וס"ל האחין שחלקו לקוחות הן בפרק ג' דקדושין (דף מג:) והילך מלא ידיו וכגלו וגם לאו היינו כר"ל וקי"ל דאין בכירה וכגלו דקי"ל כר"ל וקי"ל דאין בכירה דכסוף בילה (דף לח.) פסקינן כר' יוחנן דבדתוכייתא אין בכירה ומפרש ר"י דכל הכהו לאחים לאו לאין בכירה לא יאמרו דהאחין שחלקו מחזירין זה לזה ביובל רק ר' יוחנן לחודיה להכי דייק עלה רבי יוחנן דלא מלא ידיו וכגלו לבל לאו ס"ל שיכא תלוי חזקת יובל בכך דהא רבי יוחנן גופיה מודה דבימי יהושע היו מביאין ביכורים לפיכך ממילא דלאו כקנין הגוף דמי כדלמרינן לעיל דף בר חד עד יהושע בן נון ולחלוקת יהושע נמי למר בית טוחנין (ב"ב דף קיט:) דיהושע היה להם מלחוחיהם ולפ"ם לא חזרה לחוחה חלוקה ביובל דסברת הוא כיון שחלקו על פי נביא ולוויים ותומים וכגזירת הכתוב ולפיכך הביאו ביכורים והכתה בהא סברת פליגי ר' יוחנן ולאחר לחורלי דרבי יוחנן סבר דמהכיא לא יליפינן דגזירת הכתוב היתה ולאחר לחורלי סברי דכתוב יליפינן בכל חלוקת ירושה דאין מחזירין ביובל לא על גב דלקוחות הן :

באושא התקינו התם שמכרו וא"ת לר' יוחנן למה הולרך לתקן כיון דכקנין הגוף דמי וי"ל דלהלטריך להיכא דכתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד סוף העולם דאין זה לוכל פירות כדאמר בהכותב (כתובות דף פג.) ומיהו אם לא כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן לא סגי בהכי דלאכתי בפירות עלמן יקלא בהן קרקע והוא לוכל פירות* :

אמר רב אידי בר חנין לא אמן ר' יוחנן למה ממניחין דמכות (דף ג. ושם) ומייתי בריימא דתנן מוציחין אנו לת מים פלוני שגירש לת אשתו* והלא בין היוס בין מחר סופו ליתן לה כתובה (ולא נתן לה כתובה) חומדין כמה חדם רולה ליתן בכתובתה של זו אלא נתחרמלה לו נתגרשה ואם מתה ירלנה בעלה ופליגי חמוראי בגמרא דאיכא ס"ד אמינא דחפי' מכרה אין הלקוחות גובין מנה לו מאחים מבעל מאחר שמתה בחיי בעלה אבל לך דהכא כמה חדם רולה ליתן על זכות ספיקה של בעל ומוכח דלכולהו ס"ד דחפי' מכרה אין הלקוחות גובין מנה לו מאחים מבעל מאחר שמתה בחיי בעלה אבל לך דהכא כמה חדם רולה ליתן על זכות ספיקה של בעל ומ"מ לכולהו ס"ד דלקדק חמוחי בסוגית הגלה דאם מתה ירלנה בעלה דשמח היה חמכור ולא ירלנה וי"ל דהכיא חמה ומאחים קאמר דפשיטא דהכהו דאם מתה בחיי בעלה לא מלי למימר הכי אלא ודאי אין הלקוחות גובין מנה לו מאחים מבעל מאחר שמתה בחיי בעלה אבל לך דהכא כמה חדם רולה ליתן על זכות ספיקה של בעל ומ"מ לכולהו ס"ד דלקדק חמוחי בסוגית הגלה דאם מתה ירלנה בעלה דשמח היה חמכור ולא ירלנה וי"ל דהכיא חמה ומאחים קאמר דפשיטא דהכהו

אזל רב שמואל בר אבא קמיה דרבי ירמיה בר אבא אולכמיה בנכסי אזל ר' אבא אמרה למילתא קמיה דרב הושעיא אזל רב הושעיא אמרה קמיה דרב יהודה א"ל הכי אמר שמואל *האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוליא מיד הלקוחות, אמרוה קמיה דרבי ירמיה בר אבא, אמר לדהו אנא מתניתא ידענא דתנן *הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו: הבן אינו יכול למכור מפני שהן ברשות האב, והאב אינו יכול למכור מפני שהן כתובין לבן; מכר האב מכורים עד שימות, מכר הבן אין לו ללוקח עד שימות האב כי מיית-אב מיהא אית ליה ללוקח ואע"ג דמת הבן בחיי אב' דלא אתו לידי הבן- כרבי שמעון בן לקיש דאמר לא שנא מת הבן בחיי האב' דלא אתו לידיה דבן לא שנא מת האב בחיי הבן' דאתו לידיה דבן, קנה לוקח דאתמר מכר הבן בחיי האב ומת הבן בחיי האב רבי יוחנן אמר לא קנה לוקח ר"ל אמר קנה לוקח ר"י אמר לא קנה לוקח אמר לך כי קתני מתני' מכר הבן לא קנה לוקח עד שימות האב וכי מיית האב אית ליה ללוקח, דלא מת הבן בחיי האב' דלא אתו לידיה דבן אבל מת הבן בחיי האב' דלא אתו לידיה דבן כי מיית אב נמי לית ליה ללוקח אלמא קא סבר קנין פירות בקנין הגוף רמי וכי קא זבין לאו דידיה זבין ר' שמעון בן לקיש אומר קנה לוקח כי קתני מתני' מכר הבן אין ללוקח עד שימות האב כי מיתת אב מיהת אית ליה ללוקח לא שנא לא מת הבן בחיי האב דאתו לידיה דבן ולא שנא מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן, קנה לוקח אלמא קסבר קנין פירות לאו בקנין הגוף רמי וכי קא זבין דידיה קא זבין {ואנן השתא בין ר' ירמיה בר אבא ובין רב יהודה בר שמעון בן לקיש סבירא להו דאמר ר' ירמיה בר אבא משמיה דרב יהודה בר שמעון בן לקיש סלקא דעתך קנין פירות כקנין הגוף רמי כי מיית אב ומיית הבן בחיי האב אמאי אית ליה ללוקח כי קא זבין ליה דידיה קא זבין אלא שמע מינה קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי : **מינה** [כו'] **נלמ נלמ שמע** דאמר רב שמואל אי תני איפכא הכותב נכסיו לאביו אוכא למפשט מינה דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי אלא השתא דקתני הכותב נכסיו לבנו משום דרא ליורשו הוא אמר ליה אביי אמו ברא ירית אבא אבא לא ירית ברא אלא לאברוחינהו לנכסי מבריה קא אתי הכא נמי לאברוחינהו לנכסי מאחוה אתי אלא מאי אינה דומה למשנתנו? תקנת אושא דאמר רבי יוסי בר חנינא באושא התקינו האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות אמר רב אידי בר אבין אף אנן נמי תנינא מעידים אנו באיש פלוני שגירש את אשתו ונתן לכתובתה

נכסי מלוג · שהבעל יורש לת אשתו והוא היה לוקח לחצון : **נלמר מוציא** · שהבעל יורש לת אשתו והוא היה לוקח לחצון : **נלמר מותו** · מהיום ולילך מותו שהגוף קנוי לבן מהיום חלת שהלך לוכל הפירות עד יום מותו : **מכורין עד שימות** · לוקח לוכל פירות עד שימות הלך הלך הבן ומוליא מיד הלקוחות : **דלת מם הכן כמי הלך דאתו ליד הבן** · דמה מכר לו לחצון לבני כל זכות שהבת לידו: **קנין פירות** · שהיו קנוין לאב לפירות : **כרים נקים סכירא ן** · דפסקינן הלכתא כרים נקים בתלת ① חדת הת והחולן למטוברת ומתנה בתמלע בפרק החולן (יבמות דף נו.) : **מנת נלו שמע** [כו'] **נלו כקנין הגוף דמי** · הני נכסי מלוג הקנוין בחייה לבעל לפירות לאו כקנין הגוף דמי ומתנתה מתנה (בבא מליעא) ות"ק : **הכותב** נכסיו לאחר מותו הבן אינו יכול למכור מפני שהן ברשות האב והאב אינו יכול למכור מפני שהן כתובין לבן; מכר האב מכורים עד שימות, מכר הבן אין לו ללוקח עד שימות האב כי מיית-אב מיהא אית ליה ללוקח ואע"ג דמת הבן בחיי אב' דלא אתו לידי הבן- כרבי שמעון בן לקיש דאמר לא שנא מת הבן בחיי האב' דלא אתו לידיה דבן לא שנא מת האב בחיי הבן' דאתו לידיה דבן, קנה לוקח דאתמר מכר הבן בחיי האב ומת הבן בחיי האב רבי יוחנן אמר לא קנה לוקח ר"ל אמר קנה לוקח ר"י אמר לא קנה לוקח אמר לך כי קתני מתני' מכר הבן לא קנה לוקח עד שימות האב וכי מיית האב אית ליה ללוקח, דלא מת הבן בחיי האב' דלא אתו לידיה דבן אבל מת הבן בחיי האב' דלא אתו לידיה דבן כי מיית אב נמי לית ליה ללוקח אלמא קא סבר קנין פירות בקנין הגוף רמי וכי קא זבין לאו דידיה זבין ר' שמעון בן לקיש אומר קנה לוקח כי קתני מתני' מכר הבן אין ללוקח עד שימות האב כי מיתת אב מיהת אית ליה ללוקח לא שנא לא מת הבן בחיי האב דאתו לידיה דבן ולא שנא מת הבן בחיי האב דלא אתו לידיה דבן, קנה לוקח אלמא קסבר קנין פירות לאו בקנין הגוף רמי וכי קא זבין דידיה קא זבין {ואנן השתא בין ר' ירמיה בר אבא ובין רב יהודה בר שמעון בן לקיש סבירא להו דאמר ר' ירמיה בר אבא משמיה דרב יהודה בר שמעון בן לקיש סלקא דעתך קנין פירות כקנין הגוף רמי כי מיית אב ומיית הבן בחיי האב אמאי אית ליה ללוקח כי קא זבין ליה דידיה קא זבין אלא שמע מינה קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי : **מינה** [כו'] **נלמ נלמ שמע** דאמר רב שמואל אי תני איפכא הכותב נכסיו לאביו אוכא למפשט מינה דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי אלא השתא דקתני הכותב נכסיו לבנו משום דרא ליורשו הוא אמר ליה אביי אמו ברא ירית אבא אבא לא ירית ברא אלא לאברוחינהו לנכסי מבריה קא אתי הכא נמי לאברוחינהו לנכסי מאחוה אתי אלא מאי אינה דומה למשנתנו? תקנת אושא דאמר רבי יוסי בר חנינא באושא התקינו האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות אמר רב אידי בר אבין אף אנן נמי תנינא מעידים אנו באיש פלוני שגירש את אשתו ונתן לכתובתה

נלמ נלמ שמע מינה מסוס דקנין פירות שכן קנוין לבן **נלמ** בקנין הגוף ← לימרנו ותנ"ג דבעלמא בקנין הגוף דמי הכא גופה ודאי לקני לבן בחייו למוכרן כשילדה, דאי מסוס לאחר מיתה בלאו הכי הוה יריים ליה לאבי רב שמואל בר אבא לא חבת לך היא בחני לירש אם אמו חלת רבי הכא בעלה היה דאלו ליורשה : **אבא נא** ולי הוה תני נמי לישכח הוה אמרת נמי טעמא מסוס דרשוי ליורשו הוא : **נלמ** · על כרחך כרת דכתב נכסי לאחוה' בני לית ליה והאי דכתב נכסי לאחוה' לאחוה' בני לית ליה מבני קאתי דכי מיית לא ירתו ליה בני אלא אחוה, וכי הוה אתי בני לישכח הוה אמרת התם דקני לוקח אלקאו מן האב הוה טעמא מסוס דקנין פירות שם לו לבן ולאו בקנין הגוף הוא וכי זבין ליה אב' לידיה קנוין : **הכותב נכסיו לבנו** · דמי לכתוב נכסי לאחוה' בני לית ליה ולאחריהן בני ליה אלא מאחר שבני אין לאב הוא שכתב ליה , ומדאמרין קנה לוקח שמע מינה קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי : **כתובת** בנכסי לבנו משום דרא ליורשו הוא אמר ליה אביי אמו ברא ירית אבא אבא לא ירית ברא אלא לאברוחינהו לנכסי מבריה קא אתי הכא נמי לאברוחינהו לנכסי מאחוה אתי אלא מאי אינה דומה למשנתנו? תקנת אושא דאמר רבי יוסי בר חנינא באושא התקינו האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה, הבעל מוציא מיד הלקוחות אמר רב אידי בר אבין אף אנן נמי תנינא מעידים אנו באיש פלוני שגירש את אשתו ונתן לכתובתה

[שנת קלה: בגיא ושע"ג]

[ויעיין תוספות יבמות נו: ד"ה קנין ותוס' כתובות ג. ד"ה הבעל]